

Laiks grāmatām un krāsām

Augstu pāri abiem institūta korpusiem Daugavmalā un Vecrīgas namiem paceļas jaunās ēkas tornis. Tornis bibliotēka. Te caur daudzajām nodaļām grāmata mēro ceļu pie mums, lasītājiem.

Uzkāpjot ceturtajā stāvā, nokļūstam lielākajā no lasītāju apkalpošanas nodaļām — sabiedriski politiskās, zinātniskās un daiļliteratūras abonementā. Šeit mēdzu iegriezties visbiežāk. Ne tikai tad, kad ir nepieciešama kāda zinātniska satura grāmata vai publikācija, bet arī, lai palasītu laikrakstus un žurnālus. Un gluži nevilus jāsāk domāt par cilvēkiem, kuri ik dienas mūs šeit sagaida.

Soreiz gribu pastāstīt par slaidu meiteni brūniem matiem un laipnām acīm. Līga Niklase uz institūta bibliotēku atnāca pirms pieciem gadiem. Tad viņa bija LVU

Pajautāju Līgai, vai viņa ir apmierināta. Atbildi saņēmu tikai pēc brīža: «Jā un nē. «Jā» tāpēc, ka ļoti labi ir sajūst, ka esi vajadzīgs, ka proti palīdzēt cilvēkiem, ka lasītājs pateicīgs aiziet no nodaļas, saņēmis nepieciešamo literatūru. «Nē» tāpēc, ka bieži vēl jāsastopas ar lasītāju nevērtīgu attieksmi pret bibliotēkas grāmatām, pret bibliotēkara darbu, pret citu lasītāju interesēm. Bet savu darbu nodaļā es nemainītu.»

Palūdzu nodaļas vadītājai Liesmai Golverei raksturot Līgu: «Viņa ir ļoti labs biedrs un atsaucīgs cilvēks. Grūti iedomāties nodaļas kolektīvu bez viņas. Brīvajos brīžos ar Līgu interesanti parunāt par redzētu filmu vai izrādi, izlasītu grāmatu, paklausīties jaunākos ierakstus magnetofona lentē, jo Līga mīl labu mūziku.»

PAR DRAUGIEM UN BIEDRIEM

vēstures un filoloģijas fakultātes pēdējā kursa studente prakticante. Ar interesi viņa pētīja daudzveidīgo bibliotēkas darbu un neslēpa vēlēšanos pēc diploma saņemšanas strādāt tieši šajā bibliotēkā. Līga nekad nav nožēlojusi savu izvēli. Sākumā viņa strādāja bibliogrāfijas nodaļā, bet apmierināta nebija. Viņa jūta, ka bibliogrāfa darbs ir pārāk mierīgs, vienmuļš, gribējās strādāt ar lasītājiem. Un tā, sākot ar 1967./1968. mācību gadu, Līgu sastopam šajā abonementā. Ar lielu ielūgumu un prasmi viņa palīdz lasītājiem sameklēt vajadzīgo literatūru plauktos, kā arī orientēties katalogos un sameklēt tieši to grāmatu vai rakstu, kas diplomam nepieciešams, bet it kā tīši ir pasīļpies decimālās klasifikācijas zīmju jūrā... Līga kārtro arī tematiskās literatūras izstādes. Daudz laika, pacietības un zināšanu prasa literatūras vākšana par tādām samērā šaurām speciālām tēmām kā «Detalju orientācija» vai «Mehānisko sistēmu svārstības». Tomēr Līga ar lielu atbildības sajūtu veic šo darbu. Ja vajadzīgs, lūdz konsultāciju attiecīgajās ka-

Brīvajos brīžos... To jau Līgai gandrīz nav, jo viņa ceturto gadu mācās Tramvaju un trolejbusu pārvaldes tēlotājas mākslas Tautas studijā pie gleznotāja N. Petraškēviča, kā arī Mākslas akadēmijas zīmēšanas vakara kursos. Līga strādā gan akvareļu, gan eļļas tehnikā. Un, vērojot viņas gleznas Tautas studiju izstādēs, liels prieks, ka šie piesātinātiem toņiem veidotie darbi — vienalga, vai tas būtu krāšņais Latvijas rudens, zilganā dūmakā tītie Karpati vai vasaras saulē degošas magones — ir trauklās meitenes rokas veidoti. Kas zina, kā būtu, ja tajā rudenī, kad Līga pirmoreiz vēra universitātes durvis, viņai būtu pieticis drosmes izmēģināt spēkus Mākslas akadēmijā...

Augstu pāri Vecrīgas namiem un ielām paceļas institūta jaunās ēkas tornis. Saulainās februāra novakarēs pēc pabeigta darba abonementā, šā torņa astotajā stāvā pie plašajiem logiem varam sastapt meiteni, kuras roka uz baltām lapām veikli skicē Vecpilsētas jumtus. Jāatrod pareizākais, izteismīgākais variants, tad pienāks laiks krāsām...